

На сторінках газети

регулярно розповідалося про гігантське спорудження житлових мікрорайонів міста будівельниками семи братніх республік, життя-буття енергетиків, висвітлювалася робота мерії, було чимало репортажів із святкових та різних культурно-спортивних заходів Славутича. З беззмінним головою міста Володимиром Удовиченком я познайомився ще до роботи у "Віснику Чорнобиля". Він у 80-х працював на різних посадах у столичній області і розповідав про роботу виробничих колективів, які він очолював. Пізніше, неодноразово зустрічався, вже як кореспондент "Вісника Чорнобиля", з мером міста-атомників у його "десятилектарній колісці".

- Славутич для мене - це все! Це - моя родина, діти, онуки - їм ту жити, - любить повторювати Володимир Удовиченко. Ми попросили його детальніше розповісти про сьогоднішні будні міста енергетиків.

- Наше місто, коли будувалося, було орієнтоване на обслуговування ЧАЕС, і ще у 1998 році тут функціонувало лише одне підприємство - хлібзавод. Звичайно, Славутич і нині не можна назвати промисловим, але завдяки введенню тут спеціальної економічної зони, ситуація змінилася. Тому я здивувався заяві

Президента, що новостворені економічні зони - це сьогодні криміногенний клан. Наприклад, завдяки інвесторам у нас діє акціонерне товариство "Перспектива", що спеціалізується на виробництві й продажу канцтоварів. Нині підприємство випускає понад сто видів канцтоварів: папки, скріпки, ручки, лотки тощо.

Інвестиції у перший проект,

Знайти свою нішу прагнуть й інші підприємства. Багатобарвний широкоформатний друк, що виконується на італійському устаткуванні вартістю півтора мільйона доларів, дає можливість "одягати" вітчизняні рекламні обгортки від ЗАТ "Єврофлекс". Сума інвестицій у виробництво - близько 2,5 млн доларів, за рік створено 70 робочих місць.

з 1999 року не розпочала активно діяти спеціальна економічна зона "Славутич". Її якісні показники, порівняно з діючими в інших регіонах, досить високі. На 1 січня 2003 року сума інвестицій на душу населення нашого міста становила 683 долара 40 центів. Це, вважаю, досить красномовний перспективний показник. А у розрахунку на кожного жителя міста підприємствами реалізовано продукції майже на 2 з половиною тисячі гривень.

Активно також у нас діє "Агентство у розвитку бізнесу", а особливо його підрозділ - "бізнес-інкубатор". У Славутичі вдалося з'єднати кілька потоків міжнародних проектів - TACIS "Пом'якшення соціальних наслідків закриття ЧАЕС" і пілотний USAID. Сьогодні понад 2,5 тис. жителів міста займаються бізнесом: виробництвом, будівельно-ремонтними роботами, транспортними послугами, побутовою, науково-технічною діяльністю, косметичними, комп'ютерними, медичними послугами. А тисячі все ж таки залишилися працювати на ЧАЕС...

Ми свідомо не говорили з Володимиром Удовиченком про проблеми, яких, безперечно, більше, ніж здобутків. Але місту лише п'ятнадцять. Як і газеті "Вісник Чорнобиля". Усе в них ще попереду.

Микола ОГОРОДНИК

ТУТ НАМ ЖИТИ

Наймолодше місто країни Славутич і газета "Вісник Чорнобиля" - однолітки. Їм по п'ятнадцять. Народила їх спільна біда. Не було б страшного лиха на Чорнобильській АЕС, титанічно-героїчної праці на межі ризику в зоні відчуження, переселення. Не було б часопису з епіцентру подій та новозбудованого у поліських лісах красеня-міста. Тут знайшли притулок спеціалісти-атомники та їхні сім'ї, які переселилися з міста-привида Прип'яті. Один із перших кореспондентських пунктів "Трудової слави", пізніше "Вісника Чорнобиля", був відкритий саме в Славутичі.

розрахований на п'ять років, становили 200 тис. доларів. Однак попит перевищив пропозицію, у результаті вже на третій рік тут вийшли на п'ятирічний показник, створивши 25 робочих місць. Отже я впевнений, коли пільги закінчатся, інвестори звідси не поїдуть.

Загалом, від початку реалізації інвестиційних проектів сюди залучено коштів на суму понад 91 млн грн, завезено й змонтовано устаткування на 33 млн грн, закуплено сировини та матеріалів на 35 млн грн, створено понад півтисячі нових робочих місць. Словом, важко навіть уявити, що було б, якби